

**DE
EEUWIGE
JEUGD**

YOUNG ADULT • THRILLER

Jessica Colins

DE EEUWIGE JEUGD

ZILVER
BRON

© 2015 Jessica Colins
© 2015 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Aleshyn_Andrej/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Thirza Meta

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978 94 9076 792 1
NUR 285 / 332

jessicacolins.wordpress.com

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Hoofdstuk 1

Datum: 2 september 2007

Leeftijd: 12 jaar en 8 maanden

Lief dagboek,

Er is iets geweldigs gebeurd! Voor de zomervakantie vond ik een briefje. Een heel klein berichtje maar, op het prikbord op school:

Ben jij fan van Quadurai? Wil je meer weten over deze leefstijl en kennismaken met jongeren met dezelfde ideeën als jij? Geef je dan nu op voor het Avonturenkamp uit de YMCA-gids (code CY208-Q i.p.v. CY208) en volg het pad van de Quadurai.

Natuurlijk schreef ik de codes meteen over. Zoals je weet ben ik inderdaad fan van Quadurai, en niet zo'n beetje ook. Ik ken de onlineactiefilm uit mijn hoofd en ben nog steeds dagelijks op het forum van de website te vinden.

Ik vroeg aan mama of ik op kamp mocht en zij bestelde de gids van de YMCA. Wist zij veel dat dit kamp niets met de YMCA te maken had, en officieel niet eens bestond.

Ik kreeg Nienke zo ver om mee te gaan. Zij wilde liever naar een ander kamp, maar ik bleef volhouden. Nienke is geen Quaduraifan. Ze heeft een keer samen met mij de film gekeken, om aardig te zijn, maar ze heeft er niet zoveel mee. Op het kamp voelde ze zich helemaal niet thuis, maar ik vond er kinderen die net zo waren als ik. Mijn jaargenoten en ik kletsten uren over de Quaduraifilm en -leefstijl, speelden scènes na en leerden Oosterse gevechtkunst. Ik heb Nienke in die weken maar af en toe gezien. Sindsdien heb ik haar

niet meer gesproken. Ik ben bang dat onze vriendschap eraan gaat.

Maar wat ik nu heb gehoord: er is een Quadurai-jongerenhuis. Gewoon bij ons in de stad! Ik ben zó blij! Ik heb nog nooit zulke goede vrienden gehad en nu kan ik ze zomaar blijven zien.

'Jenny?'

'Ja?'

'Wat is het antwoord op opgave twaalf?' vraagt Verheijen zuchtend.

De hele klas heeft zich inmiddels omgedraaid. Sommigen grijnzen. Shit, ik zit weer eens te dromen. Met een klap sla ik mijn dagboek dicht. Nou ja, een dágboek mag ik het eigenlijk niet noemen. Ik heb er al jaren niet in geschreven, maar bij een zoektocht naar een verdwenen aardrijkskundeboek vond ik het vanmorgen onder mijn bed. Leuk om weer eens te lezen, vooral over dat eerste Quaduraikamp. Dit jaar ga ik alweer voor de zesde keer.

'Ehm, weet ik niet,' antwoord ik.

Ik voel dat ik rood word. Verheijen weet dat ik niets van wiskunde bak. Meestal vraagt hij mij ook niets. Dat hij het nu wel doet, is gewoon omdat ik niet zit op te letten. Zijn kleine wraak.

'Welke formule heb je nodig?'

Ik kijk in het boek, in de hoop dat het op de goede pagina opengeslagen is. Ik noem de formule, die Verheijen op het bord schrijft. Er zit krijtstof op de mouw van zijn bruine jasje.

'Wat ga je nu doen?' vraagt hij.

Ik heb echt geen flauw idee.

'Wat wordt er gevraagd?' probeert de docent weer.

'Wat de x is,' fluistert Judith naast me.

Ik herhaal haar antwoord. Dat lijkt Verheijen plezier te doen. Verheugd schrijft hij ' $x =$ ' op het bord.

'Hoe kom je daar achter?' vraagt hij.

Ik staar hem aan en hoop dat hij mijn hulpeloosheid opmerkt. Laat hem alsjeblieft met iemand anders verder gaan. Ik heb geen idee waar dit over gaat. Ik maak geen wiskundehuiswerk meer, dat heb ik allang opgegeven. Eén laag cijfer op mijn rapport moet kunnen. Laat hem ophouden voor de hele klas denkt dat ik achterlijk ben. Judith fluistert weer iets.

'Judith,' zegt Verheijen. 'Als jij het zo goed weet, kom het dan zelf maar even uitleggen.'

Judith rolt met haar ogen en loopt met zekere passen naar voren. Haar blonde paardenstaart zwaait heen en weer. Ze neemt het krijtje van de leraar over en schrijft de som uit op het bord. Waarom begrijpt zij dit wel? Nou ja, zij is dan weer hopeloos met Engels. Ik kijk naar buiten. Grijs wolken laten de eerste dikke druppels vallen.

Gelukkig, de bel. Ik ga met Judith en de anderen van ons groepje naar de aula.

'Aisha, ga je vanmiddag mee shoppen?' vraagt Judith.

'Is goed. Ga je ook mee, Jenny? Nee zeker?'

Ik schud mijn hoofd want ik ben van plan naar het Quaduraihuis te gaan.

'Dat hoeft je haar toch niet te vragen,' zegt Judith. 'Zij gaat nooit mee.'

Dank je wel, Judith.

'Wat doe jij eigenlijk in je vrije tijd? Zit je echt altijd huiswerk te maken?' vraagt Aisha ongelovig.

'Nee hoor,' zeg ik. Dat zou wel heel oncool zijn.

'Verder hangt ze voor de tv,' zegt Judith.

Kon ik maar altijd bij de Quadurai-jongeren zijn. Het zijn mijn enige echte vrienden. Zij zijn er altijd voor me geweest, al vanaf mijn allereerste kampdag. O, wat kwam het Quaduraihuis me goed uit. Even weg van huis, waar mijn vader op de bank het ene na het andere biertje naar binnen werkte. Even weg van school, waar ik niets gemeenschappelijk heb met mijn nieuwe

klasgenoten. Om niet helemaal alleen te zijn heb ik me in de brugklas min of meer aangesloten bij het groepje van Judith, omdat dat me een veilige keus leek. Maar zelfs zij vinden alles wat ik leuk vind raar. Nog steeds. Buiten school zien we elkaar vrijwel nooit, hooguit met een verjaardag.

‘Jenny, zeg eens iets. Je bent weer zo stil,’ zegt Aisha.

‘Wat moet ik zeggen dan?’ vraag ik.

‘Weet ik veel. Iets. Vertel eens iets. Heb je niets leuks gedaan dit weekend?’

Ja hoor, je moest eens weten, stelletje zeurkousen. ‘Euh, nee, niet echt.’ Jemig, ze zullen me wel een loser vinden.

‘En jij?’ vraagt Aisha aan Judith.

‘Ook niets bijzonders, maar jij bent toch naar dat concert geweest?’

Tuurlijk, dat had ik moeten vragen. Hier zouden de Quaduraileiders ons eens in moeten trainen: sociale omgang met normale soortgenoten. Liegen, dat hebben we wel geleerd. Altijd bang voor ontdekking, voor de politie. Voor iedere blauwe plek of onverwachte gebeurtenis kunnen we razendsnel een volkomen geloofwaardig smoesje verzinnen, maar normaal doen, ho maar.

Terwijl Aisha doordatelt over haar concert, biedt een van de anderen aan iets te drinken te halen. Iedereen levert wat geld in. Het is ze vast weleens opgevallen dat ik nooit een rondje haal. Ik kan het niet, me tussen al dat gewoel voor de toko storten, me naar voren dringen en mijn stem genoeg verheffen om mijn bestelling duidelijk over te brengen. Te verlegen.

Als na het zesde uur de bel gaat, hol ik de school uit en spring ik op mijn fiets. De regen is overgegaan in een lichte miezer. Hier en daar ontdek ik al wat knoppen aan de bomen. Samen met Judith en Aisha fiets ik naar huis. Natuurlijk kletsen ze vooral met elkaar. Terwijl mijn benen automatisch trappen en mijn handen

automatisch sturen, kijk ik naar het glanzende asfalt, de gladde witte strepen, het modderige slootje en de verregende koeien in het weiland. Dan is het vleugje natuur voorbij en rijden we de stad weer in. Bij de brug roepen we 'doei' en sla ik rechtsaf; even checken of mijn moeder vanmiddag vrij is. De hond springt wild kwispelend tegen me op, maar verder is er niemand te zien. Ik kriebel hem op zijn kop, gooi mijn tas op de bank, graai een reep chocola uit de kast en fiets naar het Quadurailhuis.

De deur van het driedubbele grachtenpand is altijd open. Mijn natte gympen piepen op de marmeren vloer van de hal. In de rommelige huiskamer is nog niemand en ook in de dojo is het stil. Ik kijk naar de vloer van de gigantische, raamloze zaal. Een paar jaar geleden zat ik nog op turnen en ik kan het niet laten. Vlug trek ik mijn schoenen en sokken uit. Ik maak een buiging om de zaal te groeten, neem een aanloopje en maak een hele reeks radslagen, arabieren en flikflaks. Dan hoor ik de voordeur dichtvallen. Ik kijk op en zie Jack grijnzend tegen de grote boog, die de ingang van de dojo vormt, geleund staan. Hij klapt in zijn handen. Betrapt grijns ik terug. Ik loop naar hem toe en geef hem een kus. Mijn vriendje zal me niet verraden.

'Zag er goed uit,' zegt hij. 'Dat moet je mij ook eens leren.'

'Zou best een goede oefening kunnen zijn,' zeg ik nog een beetje hijgend.

Hij zou het vast nooit doen, als zoon van Jacob. Al zou het zijn techniek en snelheid ten goede komen, ten overstaan van de andere jongeren zal hij zich heus niet verlagen tot iets meisjesachtigs als de radslag.

'Zal ik je een geheimpje verklappen?' vraagt Jack. Zijn blauwe ogen staan samenzweerderig.

'Nou?'

Ook hij trekt zijn schoenen en sokken uit en buigt naar de zaal. Dan neemt ook hij een aanloopje en...

‘Wauw, waar heb je dat geleerd?’ roep ik uit.

‘Oosterse vechtfilms.’ Hij veegt zijn halflange, bruine haar uit zijn gezicht.

Ik zie het helemaal voor me. Jack, die op zijn kamer-tje naar een martialartsfilm kijkt en denkt: dat wil ik ook kunnen. Echt iets voor hem. Hij heeft vast stiekem in de garage geoefend, als zijn vader er niet was.

We gaan naar de huiskamer en ploffen neer op een van de versleten, maar heerlijk comfortabele banken. Jack vertelt over een ruzie met een leraar die vroeg wat hij nu belangrijker vond: de natuurkundeles of zijn gesprek met zijn buurman. Hij antwoordde dat het gesprek belangrijker was.

‘En toen?’ vraag ik.

‘Toen niets. In het natuurkundig universum waarin die man leeft, bestaat niet zoiets als tegenspraak. Hij stond een paar seconden besluiteloos naar zijn tafel te staren en somde toen de wet van Archimedes op.’

Rennende hakken kleppen door de hal. Als een wervelstorm snelt Kyra de huiskamer binnen. Ze trekt haar leren jas uit en smijt haar tas van zich af. Hij glijdt over de vloer en komt tegen de muur tot stilstand, waarbij de sluiting openspringt. Tientallen doosjes oogschaduw, lipgloss en mascara rollen over de grond.

‘Jongens...’ hijgt ze, terwijl ze haar bruine krullen fatsoeneert.

‘Ik hoop dat je de winkelbeveiliging hebt afgeschud voor je hierheen kwam?’ vraagt Jack geamuseerd.

‘Wat? O, nee, niet betrap. Jongens...’ Ze neemt een paar happen lucht. ‘Hebben jullie het gehoord? We gaan op weekend. Volgende week!’

‘Echt?’ vraag ik.

‘Ja, heb ik gehoord,’ zegt Jack. Dat had hij me wel eens mogen vertellen.

‘Ja maar!’ Het klinkt als een opmerking, niet als het begin van een zin.

‘Wat nou ‘ja maar’?’

‘Dan wordt m’n pa vijftig,’ vertelt Kyra. ‘Ik wou een feestje geven. Met m’n ma erbij. Je weet nooit wat ervan komt.’

‘Heb je het al gepland?’ vraag ik.

‘Nee.’

‘Dan doe je het toch het weekend daarop? Zeg tegen je ouders dat je vriendinnen een weekendje Parijs hebben geboekt. Ze begrijpen heus wel dat je dat niet wilt missen.’

‘Dat kan ook.’

‘Gaan we op kamp of blijven we hier?’ vraag ik.

‘We blijven hier,’ antwoordt Jack.

‘Mooi, dan kan ik hem nog een e-card sturen of zo,’ zegt Kyra. ‘Om te voorkomen dat hij eenzaam wordt en zich in een depressie stort.’

Langzaam maar zeker druppelt het huis vol jongeren. Het zijn er meer dan normaal. Kennelijk heeft het nieuws over het weekend de ronde gedaan. Kyra vraagt aan iedereen of ze het al gehoord hebben en of ze nog hebben geoefend.

‘Volgens mij ben jij de enige die speciaal voor kamp of weekend oefent,’ zeg ik tegen haar.

‘Jack traint toch ook?’ vraagt Kyra.

‘Ja, om in vorm te blijven.’

‘En de anderen?’

‘Volgens mij trainen de meesten helemaal niet. Daarom komen ze hier vlak voor een weekend binnenvallen met dezelfde paniekerige gezichten als nu.’

‘En jij?’ vraagt Kyra.

‘Ik train ook niet zoveel. Af en toe, als ik er zin in heb, maar om nu opeens in de stress te schieten heeft geen enkele zin. Daar krijg je alleen maar spierpijn van en dan wordt het op weekend zeker niets.’

Lisanne slentert met hangende schouders naar binnen. Haar donkerblonde, onhandelbare haar hangt futloos langs haar gezicht. Ze trekt haar wenkbrauwen op als ze de dojo passeert.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze in de huiskamer.
‘Heb je het nog niet gehoord?’ begint Kyra.

Lisannes ogen worden groot als ze het nieuwtje hoort.

‘Kom op, zullen we even samen oefenen?’ vraag ik.

‘Ja, graag,’ zegt ze opgelucht.

We lopen met zijn vieren naar de dojo, waar nog ruimte genoeg is. Eerst doen we wat sit-ups en push-ups. Daar moeten we er elk twintig van kunnen. Wat sit-ups betreft is dat geen probleem, maar van de meiden kan alleen Kyra echt twintig push-ups achter elkaar doen. Normale meisjes smokkelen. Ik zal er wel voor zorgen dat ik bij de exercitie niet in de voorste rij lig, dan valt dat niet op. Jack lijkt precies te weten wat zijn vader op het weekend zal testen. Hij vertelt ons wat we moeten oefenen, geeft aanwijzingen en vindt het geen enkel probleem om Lianne vier keer achter elkaar te laten zien hoe ze mij moet vloeren. Dat is voor hem een eitje, maar Lianne is niet sterk genoeg als ik weerstand bied.

‘Geen probleem, mochten wij op weekend tegenover elkaar staan, dan laat ik me wel vallen,’ stel ik haar gerust.

‘Laat mijn vader het maar niet zien,’ waarschuwt Jack grijnzend.

‘Laat mij wat maar niet zien?’ klinkt opeens de luide stem van Jacob.

De hele dojo valt stil. Jacob staat met Daniel en diens twaalfjarige zoon Danny in de opening.

‘Niets, meneer,’ zegt Jack snel.

Jacob negeert hem. ‘Ik zie dat het nieuws jullie heeft bereikt,’ richt hij zich tot de andere jongeren. ‘Volgende week gaan we op weekend. Ik weet dat het onverwacht is, maar dat is niet zonder reden. Aanwezigheid is verplicht, voor iedereen. Geef het door.’

Daniel en hij verdwijnen richting zijn kantoor, naast de huiskamer. De meeste jongeren beginnen hun spul-

len bij elkaar te zoeken. Nu Jacob er is, maken ze zich uit de voeten. Om een uur of vier is alleen de harde kern over.

‘Jack, weet jij wat er aan de hand is?’ vraagt Danny als we weer in de huiskamer zitten. ‘Mijn vader doet zo raar.’

‘Die van mij ook,’ zegt Jack. ‘Geen idee. Het zal wel iets met het weekend te maken hebben.’

‘En hoezo is aanwezigheid verplicht?’ vraagt Kyra. ‘Dat is het toch alleen op kamp?’

‘Ja. Normaal wel,’ zegt Jack.

‘Gisteren liep ik thuis mijn vaders werkkamer binnen en toen gooide hij direct de hoorn op de haak,’ vertelt Danny. ‘En toen raakte hij in paniek omdat hij het nummer om terug te bellen niet meteen kon vinden.’

‘Dan had hij zeker een Leider aan de telefoon,’ concludeert Jack.

Niet veel later komen Jacob en Daniel druk mompelend langs de huiskamer. Ze blijven even staan en kijken ons lang aan. Ze hebben zorgrimpels in hun voorhoofden. Dan lopen ze fluisterend verder en verdwijnen uit het zicht. We zijn allemaal stilgevallen.

‘Serieus, wat hebben ze?’ vraag ik me hardop af.

‘Eens kijken of we meer kunnen ontdekken,’ zegt Jack. Iedereen kijkt hem aan. ‘Danny, jij gaat achter ze aan. Laat de deuren achter je open. Vraag iets aan je vader, het maakt niet uit wat. Als je een hoop kabaal hoort kom je terug en vraag je zo hard je kunt: “Is ze bewusteloos?” En dan haal je mijn vader. Begrepen?’

‘Yep.’

‘Als zij hier zijn, neem jij een kijkje in de studeerkamer. Oké, ga maar.’

Danny doet wat hem is opgedragen.

‘Lisanne, kom eens mee,’ gaat Jack verder. Hij loopt met haar naar de planken die met haken aan de tegenoverliggende muur zijn bevestigd. ‘Zodra alles geland is, ga jij liggen, goed? Zorg wel dat je bijkomt voordat

mijn vader je pijnreflexen test.'

Lisanne knikt en Jack trekt een van de planken langs de lengte van de muur naar beneden. Boeken, dvd's, twee planten en wat glazen kletteren op de grond. Het is een enorme ravage. Jack kijkt tevreden.

'Mooi zo. Oké, Lisanne, ga ervoor.'

Lisanne gaat tussen de rommel liggen in een houding alsof ze net is gevallen, met een hand op de plank. Net op tijd, want nog geen seconde later staat Danny in de deuropening.

'Wat is er gebeurd? Is ze flauwgevallen?' vraagt hij.

Achter hem verschijnen meteen Jacob en Daniel. Ze lopen richting Lisanne. Wij hebben niet eens de tijd gehad om hetzelfde te doen, dus kijken we zo verbaasd we kunnen terwijl we een voor een opstaan en naar haar toe lopen.

'Wat is er gebeurd?' vraagt Jacob.

'Geen idee,' antwoordt zijn zoon, die bij Lisanne is neergeknield. 'Ze viel gewoon om.'

'Zomaar?'

'Ja. Nou ja, eerst stond ze stil en greep ze de plank, en toen viel ze om.'

Jacob knielt neer bij Lisanne. Hij pakt haar rechterarm op en laat hem weer los. Lisanne laat hem slap op de grond vallen. Jacob tilt haar oogleden op. Uit mijn ooghoeken zie ik hoe Jack Danny een seintje geeft, waarna die geruisloos richting studeerkamer verdwijnt.

'Heeft ze pas nog gevochten?' vraagt Jacob. Hij haalt een lampje uit het borstzakje van zijn witte, gestreepte overhemd.

'Niet dat ik weet,' zegt Daniel. Tuurlijk, als Supervisor van ons groepje weet hij dat soort dingen. Sinds de oorlog met de Afsplitsers houdt hij ons goed in de gaten. Heel irritant. Hij volgt ons overal en rapporteert alles wat we doen aan Jacob.

'Heeft ze haar hoofd gestoten of iets dergelijks?'

vraagt Jacob. Zijn blauwgrijze ogen staan zorgelijk. Naast hoofdjeugdleider is hij in het dagelijks leven huisarts. Hij is een van de weinigen die er nog een dagelijks leven op na houden.

'Weet ik niet,' zeg ik. 'Ze heeft wel een lage bloeddruk. Daarom eet ze zoveel drop.'

Daniel tilt Lisannes voeten op en houdt ze een tijdje omhoog. Danny glipt weer naar binnen en schudt zijn hoofd naar Jack om te melden dat hij niets gevonden heeft.

'Drop? Wat heeft dat er nou mee te maken?' vraagt Danny.

Meteen komt Lisanne bij. Ze doet langzaam haar ogen open, rolt ze nog even naar boven en kijkt dan om zich heen.

'O,' zegt ze. 'Wat is er gebeurd?'

'Welkom terug,' zegt Jacob. 'Je bent flauwgevallen. Enig idee waarom?'

'O ja, dat heb ik weleens. Lage bloeddruk.'

'Meer zout eten doet wonderen,' zegt Jacob. Hij keert zich naar ons, plantenaarde van zijn zwarte broek vegend. 'Zorgen jullie voor haar? Ik heb het druk.'

'Lisanne, je was geweldig,' zegt Jack, als Jacob en Daniel zich weer in de studeerkamer hebben teruggetrokken.

'Dank je.' Ze klopt haar vaalroze sweater schoon.

'Danny, heb je iets gevonden?'

'Niets. Alle laden waren op slot. Er zat niets interessants in de vuilnisbak en de rest van het papier was door de versnipperaar gehaald. Het enige wat ik nog kon verzinnen, was *redial* indrukken op de telefoon. Ik kreeg het hoofdkantoor aan de lijn.'

Jack kijkt hem met een schok aan. 'Die hebben nummerweergave.'

'Ja, dat weet ik.'

'Wat heb je gezegd?'

'Niks. Ik heb opgehangen.'

‘Goed zo. Als iemand ernaar vraagt, verzinnen we wel iets.’

Naast ons, in de studeerkamer, rinkelt de telefoon. Shit.

‘Dan mag je wel opschieten,’ zeg ik zo kalm mogelijk, maar met een snel bonkend hart.

‘Oké, jongens, we moeten gaan,’ zegt Jack.

We haasten ons naar buiten.

‘Wat ga je ze vertellen?’ vraag ik als we op straat lopen.

‘Ik hoopte dat ze later zouden terugbellen, zodat niemand wist wanneer het precies was gebeurd. Dan had ik kunnen zeggen dat ik *redial* heb ingedrukt omdat ik dacht dat het laatste telefoontje naar een vriend was.’

‘Heb je ook een plan B?’

‘Nee. Niet echt.’

‘Gewoon ontkennen,’ zegt Kyra. ‘Als ze Danny niet gemist hebben, kan het best werken.’

‘Tuurlijk, het was een geest,’ zeg ik sarcastisch. Jacob is een levende leugendetector en hij zal ongetwijfeld een onderzoek instellen.

‘Laten we het maar proberen,’ zegt Jack. ‘Misschien denken ze dat iemand heeft ingebroken of de telefoon heeft afgeluisterd.’

‘Afgeluisterd?’ vraagt Lianne. ‘Hoe?’

‘Satelliet,’ zeggen Jack en Danny tegelijk.

‘Met de juiste apparatuur is het best makkelijk,’ voegt Jack eraan toe.

‘Misschien word ik wel hacker,’ zegt Danny. Hij voelt met duim en wijsvinger aan een van de bruine stekeltjes op zijn hoofd.

‘Dat ben je al,’ zegt Jack.

‘Nee, professioneel.’

‘Hoe goed kun je dat eigenlijk, Dan?’ vraagt Kyra.

‘Kun je in het systeem van het hoofdkantoor komen?’ vraagt Jack.

'Technisch gezien, ja. In de praktijk, nee.'

'Heb je het geprobeerd?'

'Absoluut.'

'En?'

'Geen succes.'

'Waarom niet?'

'Waarom niet? Weet je wel hoeveel wachtwoorden en codes je nodig hebt? En als je ze niet binnen tien seconden intoetst of als je drie keer een verkeerde code probeert, krijgen ze bericht en wordt je computer getraceerd.'

'Het viel te proberen,' zegt Jack schouderophalend.

We gaan de stad in en slenteren door de winkelstraten. Kyra en Jack zijn luidruchtig en ik betrap mezelf erop dat ik ook steeds harder ga praten. Ik vind het niet erg. Mensen gaan voor ons opzij. Jack probeert Danny te leren hoe hij tegen een muurtje op moet lopen, zoals hij mij jaren geleden heeft geleerd. Door de miezer zijn hun schoenen glad en hun wegglijdende zolen laten zwarte strepen achter.

Bij een fastfoodrestaurant houden Jack, Danny en ik een tafeltje bezet, terwijl Kyra en Lianne in de rij gaan staan om te bestellen. Ze komen terug met veel te veel hamburgers, frietjes, milkshakes en een kidsmeal voor Danny, die zwaar beledigd is. Jack duikt het speelgoedje op uit het kartonnen doosje en probeert tevergeefs het in elkaar te zetten. Uiteindelijk houdt hij het poppetje vast, terwijl Danny en ik met vereende krachten de bewegende onderdelen monteren. Als het ding in elkaar zit, slaat Jack op tafel.

'Ja, eindelijk!' roept hij. Zijn blik valt op de verschrikte burens. 'O, sorry.'

Hij kijkt even naar het poppetje, om het dan naar de burens te richten en zachtjes schietgeluiden te maken. Vervolgens zet hij het op de reling en richt hij op de mensen op de begane grond. Ik verslik me in mijn milkshake als hij het poppetje door de kunstplanten-

bak laat tijgeren. Jack klopt me op mijn rug en laat het mannetje verder voor wat het is.